

Kemény Andrásné És A Rokonság

Ezen a fényképen én vagyok, az apai nagymamám, Regina, és két unokatestvérem. A kép Albertfalván készült 1943-ban, ahol édesapám testvére, Andor lakott. A két unokatestvérem, Pintér Pál és Erzsébet, édesapám lánytestvérének, Irénnek a gyerekei voltak. Irén kikeresztelkedett, mivel a férje keresztény volt. Ahogy én láttam, ez nem volt probléma a mi családjunkban, a férjével együtt el voltak fogadva. Később született egy harmadik gyerekük, Lacika. A második világháború alatt nagymamám bujkált. Én az anyámmal együtt csillagos házba kerültem. Egy kis idő múlva elvitt egy intézetbe, ahol zsidó gyerekeket bújtattak. Egyik este hallottam, hogy a felnőttek arról beszélnek, hogy mindnyájunkat a gettóba fognak vinni. Egy barátommal elhatároztuk, hogy megszökünk. Szinte nem is volt rá időnk, hogy átgondoljuk, hová mehetünk, olyan gyorsan megléptünk, ahogy csak tudtunk. Borzalmas éjszaka volt, zuhogott az eső, teljesen átázott a ruhánk. Különösen az enyém, mert beleestem egy pocsolóba. Valahogy leértünk a Moszkva térre, és felugrottunk egy villamosra. Tömve volt, és hamarosan elvesztettem a barátomat szem elől.

Sohasem tudtam meg, hogy mi történt vele. Mire a villamos az Apponyi térre érkezett, majdnem teljesen kiürült. Egyetlen ember ült a közelemben, ráadásul egyenruhában. Amikor észrevett, elindult felém. Annyira megijedtem hogy leugrottam a mozgó villamosról. Hogy ez az ugrás mentette-e meg az életemet vagy nem, soha nem fogom már megtudni. Irén nénihez mentem, apám kikeresztelkedett nővéréhez, aki egy keresztényhez ment férjhez. Ők próbáltak szereztek nekem hamis keresztény papírokat, de nem sikerült nekik. Így megkerestem anyámat és a felszabadulásig vele voltam a gettóban. Mindketten szerencsésen felszabadultunk. Apám, aki munkaszolgálatban volt, szintén túlélte a háborút.